

Hồi 101

Hội Cửu Tinh Của Danh Dự

Chàng là một giang hồ hậu bối, mà dám độc đấu với phân cuộc chủ của Thiên Long Bang, những kẻ lừng danh trên võ lâm xưa nay, thì chính đây là một cơ hội để cho chàng nở mày nở mặt với thiên hạ rồi. Chàng đâu phải gấp rút dành phần thắng với họ.

Nghĩ như vậy, Mã Quân Vũ liền rút kiếm quay mình lại, diễn ra thân pháp Ngũ Hành Mê Tung nhẹ nhàng chuyển sang một thế công ác độc xông đến.

Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình chỉ thấy bóng người loáng một cái cả hai chiêu thế của lão đều đánh hụt hết.

Quân Vũ lách khỏi hai thế công của Hồ Nam Bình nhưng chàng không phản kích, mà nhảy vọt về phía Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát. Nói lớn:

- Ô! Cư phân cuộc chủ sao chưa chịu ra tay? Không lẽ phân cuộc chủ định cứ đứng xem đấu sao?

Cư Nguyên Phát đang chú tâm nhìn trận đấu, tuy ông ta đã biết qua Ngũ Hành Mê Tung là một thân pháp lợi hại, nhưng ông ta cũng không thể nào nghiên cứu nổi cái kỳ bí trong môn võ học này.

Thấy Quân Vũ đang đánh nhau với Hồ Nam Bình lại phi thân đến bên mình, ông ta giật mình thối lui:

“Ô! Chỉ một thời gian ngắn ngủi mà võ công thằng bé lại tiến bộ đến mức đó ư? Không ai có thể ngờ trước được, trận đấu hôm nay có lẽ còn đi đến chỗ quyết liệt hơn.”

Tuy nghĩ vậy, nhưng Cư Nguyên Phát không thể nào chậm trễ được. Lão vội tung người nhảy lui ra đằng sau ba bước rồi vận công thủ thế chờ nghênh địch.

Mã Quân Vũ muốn trêu tức quần hùng, để gây thanh danh cho Côn Luân phái. Vì vậy, chàng chưa xuất chiêu, mà chỉ bung mình như một cái bóng, nhảy vào giữa để biểu diễn võ công.

Nét mặt chàng tươi như đoá hoa mùa xuân, chàng nhoẻn một nụ cười nhìn vào mặt Cư Nguyên Phát trước khi xoay mình vào giữa trận.

Nhưng các nhân vật trong Thiên Long Bang cũng không phải tay vừa. Chàng vừa nhảy vọt lên thì sau lưng chàng một luồng kinh phong đã vun vút ép tới.

Quân Vũ toan dừng bước, quay lại phản ứng nhưng không còn kịp nữa chưởng lực vừa đánh lẹ tới như chớp nhoáng.

Biết đó là lối xuất thủ của Hồ Nam Bình, Quân Vũ buộc lòng phải giở môn tuyệt học để kịp thời ứng phó trong chốc lát. Chàng liền đưa tay trái, thuận theo luồng chưởng phong rạch qua một vòng tròn, rồi tiếp theo chàng dùng một chưởng Tiếp Dương Cận Đạo trong Quy Nguyên Mật Tập đánh ra.

“Bùng!”

Hai luồng chưởng chạm nhau chấn động, phát ra một tiếng nổ kinh hồn, cát bụi tung bay mù mịt.

Hồ Nam Bình thối lui hai bước mới đứng vững, trong lúc đó Quân Vũ chỉ lắc lư thân mình một cái mà thôi.

Chàng mỉm cười nhìn Hồ Nam Bình nói khích:

- Lâu nay nghe đồn võ công của Hồ phân cuộc chủ quán thế, nên tại hạ xin lãnh giáo một chiêu đó.

Vừa nói, chàng lại quất tay trái một cái, tức thì một luồng gió mạnh quất qua phía Vương Hàn Tương.

Vương Hàn Tương đang đứng một bên, thấy thân pháp Quân Vũ chập chờn như một chiếc bóng mờ, lúc nhảy sang đông, lúc thoát sang tây, lão đã thâm kinh ngạc. Bất ngờ, Quân Vũ lại mượn sức chưởng của Hồ Nam Bình đánh tạt về phía lão làm cho lão không thể ngờ trước được.

Đây là một chiêu thế võ công ảo diệu trong Quy Nguyên Mật Tập dĩ địch công địch.

Hai luồng chưởng phong của Vương Hàn Tương và Hồ Nam Bình chạm nhau vang lên một tiếng đình tai nhức óc.

Cả hai người đều lui lại một bước, thân mình lắc lư như muốn ngã, mặt mày đỏ ngầu vì tức giận.

Hồ Nam Bình những tưởng võ công của Mã Quân Vũ như xưa kia, nên cố đánh ra một chiêu để rửa hận. Lão đâu ngờ rằng Quân Vũ lại mượn làn chưởng ấy mà công đánh Vương Hàn Tương.

Chiêu này do Bạch Vân Phi đã truyền thụ cho chàng rất công phu. Nó là một môn kỳ bí trong Quy Nguyên Mật Tập mà khách giang hồ chưa ai từng thấy.

Trước đây Bạch Vân Phi đã dùng thế Dẫn Âm Tiếp Dương ấy mà chế ngự các cao thủ giang hồ mấy lần rồi.

Quân Vũ tuy mới thụ giáo, song nhờ sự thông minh của chàng, nên chàng đã sớm thành công mỹ mãn về môn ấy.

Đánh xong chiêu ấy, Quân Vũ rất đắc ý, nhưng các cao thủ Thiên Long Bang và cửu đại môn phái rất kinh dị, mặt mày xám ngắt.

Ngọc Chánh Tử mỉm cười đắc ý, đôi mắt đen mòng liếc nhìn Huyền Thanh đạo trưởng, nói:

- Đại sư huynh! Không ngờ chỉ trong nửa năm mà võ công của Mã Quân Vũ lại tiến triển đến mức tuyệt luân như vậy. Chuyến này có lẽ tên đồ đệ của sư huynh sẽ làm rạng rỡ thanh danh cho môn phái chúng ta đó.

Ngọc Chánh Tử còn muốn nói nữa, nhưng thoát nhớ lại Thông Linh đạo trưởng, vị trưởng môn phái Côn Luân chưa chấp thuận cho Quân Vũ được phép trở lại sư môn, nên bà im bặt.

Mã Quân Vũ lúc thắng thế, cầm trường kiếm nhẩy đến đâm vào Cư Nguyên Phát.

Chàng hy vọng chọc cho ba cao thủ Thiên Long Bang nổi tức xông vào một lượt đánh với chàng, để chàng làm rõ mặt môn phái Côn Luân.

Cư Nguyên Phát là một cao thủ nức tiếng giang hồ, làm sao nhịn được hành động Quân Vũ khiêu khích. Lão nhú mày nghiêng răng, tung ra một chưởng đánh thẳng vào ngực Quân Vũ.

Cư Nguyên Phát được giang hồ tặng cho biệt hiệu Khai Bia Thủ, thì cách đánh của lão đâu phải tầm thường. Chưởng phong của lão áp tới Quân Vũ có một sức mạnh làm tan bia nát đá.

Mã Quân Vũ thấy Cư Nguyên Phát nóng tánh đã mắc mưu khiêu khích của chàng. Chàng cười lớn một tiếng hét to:

- Ôi! Dữ thật!

Vừa nói, chàng vừa vung cây trường kiếm, loang loáng xé gió tung ra cản luồng chưởng của Cư Nguyên Phát lại.

Cư Nguyên Phát rất có kinh nghiệm chiến trường. Lão liền thu chưởng lại, ngậm vận công lực, đứng im, đợi mũi kiếm của Mã Quân Vũ công đến gần lão mới gạt chưởng đánh ra.

Quân Vũ biết ý, liền biến thế kiếm sang Xuyên Vân Thôi Nguyệt đẩy thẳng tới trước ngực lão nhanh như một luồng điện.

Cư Nguyên Phát thất kinh, tức thì tả chưởng quạt tới, hữu chưởng nhắm vào huyệt Bức Lang của Mã Quân Vũ điểm vào.

Không chút sợ sệt, Quân Vũ dùng thuật Ngũ Hành Mê Tung xoay mình một vòng, chàng lộn qua bên trái Cư Nguyên Phát, và mũi kiếm của chàng đã đi thẳng vào lưng đối thủ.

Sự phản kích của chàng nhanh nhẹn và kỳ bí đến nỗi các cao thủ đứng xem bên ngoài cũng không thấy kịp.

Huyền Thanh đạo trưởng buột miệng khen:

- Ô tuyệt!

Cư Nguyên Phát đỡ người ra, không còn cách nào trốn tránh mũi kiếm của chàng được. Ai cũng tưởng Cư Nguyên Phát phải bỏ mạng dưới thế kiếm này.

Không ngờ Quân Vũ lại không đâm tới mà rút kiếm về, lắc mình một cái qua phía trái, dùng năm đầu ngón tay chum lại như năm cái cầu móc, chộp vào Mệnh Môn huyết của Vương Hàn Tương đứng gần đấy.

Thật không ai có thể ngờ trước được.

Chàng không giết Cư Nguyên Phát mà nhảy đến dùng trảo chụp Vương Hàn Tương thì quả là một hành động khinh thường đối thủ.

Chiếc quạt xếp đang ở trong tay Vương Hàn Tương cũng không sao phản ứng kịp nữa.

Các cao thủ xung quanh “ồ” một tiếng và tiếp theo những tiếng xì xào khắp nơi:

- Thân pháp gì thần bí vậy?

- Môn võ công ở đâu mà đặc dị đến thế?

- Ôi! Côn Luân phái có nhiều môn võ ẩn tàng thế sao?

Thực ra, môn trảo của Quân Vũ vừa sử dụng chính là chàng đã học được trong Quy Nguyên Mật Tập.

Môn trảo này không giống như các môn trảo pháp thường tình trong võ lâm, giang hồ. Nó biến hoá nhanh nhẹn đến nỗi địch thủ không biết đường nào phản ứng.

Vương Hàn Tương ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lùi lại một bước, mặt mày xám ngắt vì hổ thẹn.

Thấy Vương Hàn Tương bị Quân Vũ làm nhục, Hồ Nam Bình và Cư Nguyên Phát không còn chịu nổi nữa, cả hai đồng một lượt công tới.

Hồ Nam Bình múa Song Luân vun vút, phát ra một luồng ánh sáng xanh lè. Cư Nguyên Phát vụt cây chùy đánh tới, hơi gió ào ạt như sóng vỗ vào bờ.

Các cao thủ trong cửu đại môn phái đứng xem bên ngoài thấy ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang xông vào đánh một người, tất cả đều khinh bỉ, tiếng xì xào lại vang lên, nét mặt ai đấy đều lộ vẻ bất bình.

Tùng Mặc đại sư, chủ môn phái Thanh Thành vốn có tính nóng, không chịu nổi chuyện hòa nhau hiếp đáp trước mặt quần hùng như vậy, nên rút kiếm xông vào trận.

Lý Thanh Loan nghe sau lưng nàng phát ra tiếng gió, vội xoay mình cản Tùng Mặc đại sư lại, nói:

- Đại sư! Vũ ca tôi đủ sức chống đỡ với ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang, khỏi phiền đại sư giúp đỡ.

Tùng Mục đại sư vốn có thiện ý muốn giúp Mã Quân Vũ nhưng thấy Thanh Loan là người thân của Quân Vũ nói thế nên ông ta cũng dần lòng chống kiếm đứng sau lưng Lý Thanh Loan để theo dõi trận đấu.

Thế kiếm của Mã Quân Vũ rất linh động. Chàng nhờ có Ngũ Hành Mê Tung, xử dụng thân pháp lạ lùng, lúc nhảy lui lúc tràn tới, lúc lại bay bổng lên cao hơn mấy trượng. Kiếm quang của chàng như chớp điện. Lúc đánh với Hồ Nam Bình Vương, lúc đâm Vương Hàn Tương làm cho cả ba vị phân cuộc chủ Thiên Long Bang chỉ còn có việc thủ thế mà thôi.

Không ai ngờ ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long thuộc vào những cao thủ đệ nhất giang hồ mà lại hợp lực với nhau đánh không thắng Quân Vũ.

Người trong cửu đại môn phái thấy Quân Vũ dùng sức địch với ba, không những chàng đã không bị hại mà còn làm cho đối phương thất điên bát đảo, ai nấy đều tấm tắc khen thầm.

Thoạt nghe, Quân Vũ hét lên một tiếng. Kế đó chàng huy động thanh trường kiếm tấn công vào Cư Nguyên Phát. Mũi kiếm loang loáng toả ra muôn ngàn đoá hoa bay lượn trong không trung.

Cư Nguyên Phát bị kiếm quang kỳ ảo ấy làm loè mắt. Ông ta đã rõ Côn Luân phái có Truy Vân Thập Nhị Kiếm là một môn kiếm pháp rất lợi hại, nên ông ta không dám vung chùy đón đỡ, chỉ ngấm vận nội công lui lại mấy bước để chờ sự phản ứng.

Mã Quân Vũ mỉm cười nói:

- Ô! Người định bỏ chạy sao? Xin cứ vui lòng chỉ giáo cho tại hạ thêm vài chục chiêu nữa?

Dứt lời, chàng lách mình như một cái bóng ma, lướt đến trước mặt Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát đã vận sẵn nội lực, toan vung chùy đánh bổ vào mặt Quân Vũ, thì đằng sau Hồ Nam Bình đã vung Nhật Nguyệt Song Luân lướt tới chém vào lưng Quân Vũ.

Tưởng như Quân Vũ mắc vào nguy hiểm, không ngờ chàng chỉ lách mình một cái, thân ảnh chàng đã dời chỗ từ lúc nào rồi. Đôi luân của Hồ Nam Bình lại đánh trượt đến trúng vào đầu Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát thất kinh ré lên một tiếng, may nhờ lão đã chuẩn bị sẵn, nên kịp vung chùy ra đỡ.

Song luân và chùy chạm vào nhau phát ra một tiếng “keng” nẩy lửa, làm chói tai óc mọi người.

Cánh tay của Hồ Nam Bình và Cư Nguyên Phát đều tê liệt. Cả hai trở mắt nhìn nhau hậm hực, nhưng không biết nói sao.

Họ chưa kịp lui về thì Quân Vũ đã đáp tới sau lưng Cư Nguyên Phát như một con chim én, tung mũi kiếm dí vào vai Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát cảm thấy lưng đau nhói lên, lão giật mình quay lại, hét lên một tiếng, bắn mình nhảy ra đằng sau hơn một trượng.

Vương Hàn Tương thấy Quân Vũ đả thương đồng bọn, mặt giận phùng phùng, hét lên một tiếng quát chửi rồi tung mình phóng đến trước mặt Quân Vũ dùng quạt xếp phất ngang một cái. Hào quang toả ra khắp một vùng.

Những người trong cửu đại môn phái thấy thế công của Vương Hàn Tương ác hiểm như vậy, ai ấy đều lo lắng cho sinh mạng của Quân Vũ. Có người đã đứng dậy, toan xông vào để tiếp cứu cho chàng.

Thoạt thấy tay trái Quân Vũ phất lên một cái, rồi mượn sức nhảy bổng lên, tay mặt chàng lại đưa mũi kiếm đâm vào chiếc quạt.

Ret! ret! Ret!

Kiếm và quạt chạm vào nhau nảy lửa.

Chiêu chàng vừa đánh đó chính là Nhất Thọ Thiết Họa có ghi trên Quy Nguyên Mật Tập.

Trường kiếm của Quân Vũ đã cản lại quạt xếp của Vương Hàn Tương với một thế đánh vô cùng lợi hại. Kiếm và quạt đều một lượt chìm xuống, tạt qua một bên.

Vương Hàn Tương và Mã Quân Vũ đồng hét lên một lượt, bàn tay cầm quạt của Vương Hàn Tương bị rách toát một đường, rướm máu đỏ loét.

Mã Quân Vũ kịp thời gượng đứng dậy tung kiếm chém tạt qua Hồ Nam Bình, trong lúc Hồ Nam Bình chưa kịp phản ứng.

Hồ Nam Bình thấy Mã Quân Vũ trong một lúc đả thương cả Cư Nguyên Phát và Vương Hàn Tương, hai vị phân cuộc chủ đã lừng danh giang hồ, lòng ông có ý sợ hãi.

Tuy nhiên, trước mặt quần hùng dù chết cũng không cho phép lùi bước. Ông ta ré lên một tiếng, tung Nhật Nguyệt Song Luân đánh tới.

Một phía ông ta móc mũi kiếm của Quân Vũ, một phía ông ta đâm thẳng vào ngực Quân Vũ với một sức mạnh vô cùng hiểm trở.

Vẻ mặt hậm hực như cọp vồ mồi của Hồ Nam Bình khiến ai cũng phải tức cười.

Quân Vũ vẫn bình thản thu kiếm lại, xuất thế Thúc Ba Châu Lang, một mặt đánh bạt luân bên trái, một mặt chém mạnh vào luân bên mặt của Hồ Nam Bình.

Cheng! Cheng!

Hai tiếng vang lên, mũi kiếm Quân Vũ vẽ thành mấy vòng tròn, hoá giải đôi Song Luân của Hồ Nam Bình và tạo nên một ưu thế.

Cánh tay Hồ Nam Bình bị tê buốt. Lão thất kinh thâu Nhật Nguyệt Song Luân và lùi lại.

Mã Quân Vũ thừa thế lướt mình tới dùng một chiêu trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm chém sả ngược lại.

Luồng kiếm quang của chàng vun vút làm cho Hồ Nam Bình thất thế không sao đỡ được, bị mũi kiếm của Quân Vũ chém vào đùi một vết khá sâu.

Trận đấu đến đây đã phân thắng bại.

Chỉ trong chốc lát Quân Vũ đã trở hết võ công thu thập được trong Quy Nguyên Mật Tập mà đả thương cả ba vị cao thủ trong Thiên Long Bang khiến cho những người trong Thiên Long Bang đều khiếp sợ, còn các người trong cửu đại môn phái cũng phải lạnh mình.

Thật không ai hiểu vì đâu Quân Vũ, chàng trai mù mờ, trước đây không có gì xuất sắc, bỗng nhiên lại được một bản lãnh phi phàm như vậy.

Lý Thanh Loan mặt nàng tươi như đoá xuân buổi sáng. Nàng đắc ý mỉm cười liếc nhìn ba vị tôn sư, miệng nhỏ nhẻ như muốn nói gì vậy.

Nhưng lúc này Côn Luân Tam Tử cũng đang sững sờ nhìn vào trong trận, nét mặt đầy kinh dị, khiến cho Thanh Loan không dám mở lời. Nàng chỉ nói thầm mấy tiếng không ai nghe gì cả, đoạn quay về phía đấu trường.

Quân Vũ mặc dù hạ được ba vị cao thủ Thiên Long Bang, song nét mặt chàng vẫn thản nhiên không chút gì tự phụ cả.

Chàng đứng giữa trận rất uy nghi, đưa mắt nhìn Vương Hàn Tương, Hồ Nam Bình và Cư Nguyên Phát nói:

-Ba vị đã nhân nhượng.

Ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang lâu nay đã nức tiếng giang hồ. Hôm nay lại bị hại dưới tay Quân Vũ, đồ đệ của phái Côn Luân lâu nay chưa hề có một tiếng tăm gì cả. Thế thì tiếng tăm của họ phút chốc đã tiêu tan theo giòng nước.

Thật là một nhục nhã đối với họ.

Cả ba người vừa giận vừa thẹn, đứng trơ trơ nhìn nhau, cho đến lúc nghe Quân Vũ nói, Cư Nguyên Phát không nhịn được. Lão không đợi Quân Vũ dứt lời, hét to một tiếng vung chùy ra bất ngờ đánh bổ tới một chiêu Độc Án Thoạt Tín thẳng vào mặt Quân Vũ.

Nếu Quân Vũ bị quả chùy đó có thể làm nát đá tan vàng. Công lực của Khai Bia Thủ đâu phải vừa.

Chàng thấy trường kiếm của mình không đủ sức kháng cự chiêu thuật kì bí đó, nên tung mình nhảy tránh sang một bên để tránh rồi thuận tay đâm mũi kiếm vào ngực Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát đánh ra không phải là chậm, thế mà quả chuỳ của lão chưa tới đối phương mà đối phương đã tránh né rồi đâm kiếm trở lại vô cùng ác độc khiến lão càng tức giận và càng hổ thẹn thêm.

Lão liều mạng vung chuỳ một vòng tròn. Luồng kiếm quang bị quả chuỳ lay động và mũi kiếm chạm vào quả chuỳ chan chát.

Quân Vũ chưa kịp thu kiếm lại thì đằng sau đã có một luồng gió ép đến.

Đằng trước là chuỳ, đằng sau là Nhật Nguyệt Song Luân. Cả hai vũ khí đều được sử dụng với một chiêu thế vô cùng hiểm ác.

Quân Vũ toan dùng Ngũ Hành Mê Tung phóng người ra để ứng dụng miếng di dịch như lúc ấy. Ngờ đâu, bây giờ hai người đã rút tĩa được kinh nghiệm ban nãy. Họ múa một vòng tròn, luồng kinh lực phát ra ép cứng Quân Vũ không thể nào tung mình lên được.

Chàng đang đứng trong thế nguy.

Các cao thủ xung quanh đều hồi hộp, không biết Quân Vũ phải ứng phó bằng cách nào để cứu nguy cho được.

Ngọc Chánh Tử “á” một tiếng, vươn mình đứng dậy, định xông vào tiếp cứu. Nhưng Lý Thanh Loan đã cản lại nói:

- Sư phụ! Đừng xen vào! Vũ ca của con có đủ năng lực để đối phó mà.

Nàng nói chưa dứt lời thì trong trận đã nghe tiếng kim khí chạm nhau nảy lửa, tiếp theo hai bóng người văng ra ngoài bốn thước.

Các cao thủ trong cửu đại môn phái đều ngạc nhiên, nhao nhao đứng lên trở mắt nhìn vào trận.

Trong trận chỉ còn một mình Mã Quân Vũ đang chống kiếm đứng thành thoi như không có việc gì bận rộn.

Thì ra Quân Vũ vừa kẹt trong thế bí, hai phía đều ngộ địch, không còn tránh né được nữa. Trong cơn nguy cấp chàng đã vận dụng thế Dẫn Âm Tiếp Dương. Mặc dù Hồ Nam Bình và Cư Nguyên Phát đã biết đề phòng trước cũng không sao tránh kịp.

Lần này khác với lần trước. Đáng lẽ dùng Ngũ Hành Mê Tung để tránh ra, và đẩy hai vũ khí của địch thủ đánh vào nhau, thì chàng đã có một sáng kiến là xoay tròn, mượn thế kiếm che mình lách qua một bên, rồi dùng tả chưởng đánh ập cho song luân và quả chuỳ chậm lại.

Vương Hàn Tương thấy Hồ Nam Bình và Cơ Nguyên Phát đánh nhằm nhau văng ra khỏi vòng chiến thì mặt ông ta xám lại.

Ông ta cắn răng, cố lấy sức cho vết thương nơi vai hết chảy máu và đau nhức, rồi cầm quạt nhảy vào hét lớn:

- Hừ! Thằng oắt con! Võ công của mày kì bí thật. Ta phải lãnh giáo với người vài hiệp nữa xem sao.

Mã Quân Vũ vẫn điềm tĩnh, thu kiếm về thủ thế và nói:

- Xin mời phân cục chủ.

Vương Hàn Tương nhảy phóc lên cao, tay vung quạt xếp, một luồng hào quang bay trùm cả mình Quân Vũ.

Quân Vũ thấy chiếc quạt sắt điểm vào Kỳ Môn huyết của mình, chàng liền đưa trường kiếm gạt mạnh ra, dùng thế Thập Điện Uy Phong công tới nhanh như chớp.

Vương Hàn Tương đã hiểu rõ sự lợi hại của Phân Quang Kiếm Pháp nên không dám tấn công, mà cố gắng giữ mình để khỏi mang nhục lần này.

Lúc này Hồ Nam Bình và Cơ Nguyên Phát đang vận công chữa thương.

Họ hít thở một hơi vào đan điền, thấy nội tạng không hề gì, họ mới an lòng ngồi nghỉ mệt.

Vương Hàn Tương đánh với Quân Vũ ra chiêu mệt nhọc lắm.

Thân pháp của Quân Vũ như một bóng mờ, luồng kiếm quang của chàng bay lộn lung tung, khiến Vương Hàn Tương mờ cả mắt không biết đâu mà chống đỡ.

Mặc dầu chiếc quạt xếp của Vương Hàn Tương biến hoá vô cùng kỳ ảo, nhưng so với thế kiếm thì thật lúng túng.

Hồ Nam Bình và Cơ Nguyên Phát thấy vậy muốn xông vào tử chiến, nên cùng nhau hét một tiếng rất lớn, tung mình nhảy vào.

Đột nhiên, từ chỗ ngồi của Thiên Long Bang có một tiếng cười vang lên, rồi một bóng người nhảy ra giữa trận.

Thì ra, đó là Tô Bằng Hải, vị Bang Chủ của Thiên Long Bang.

Ông ta đưa cây Long Đầu Trượng quất ngang một cái, tức thì hai luồng kinh lực toả ra, chặn đứng Hồ Nam Bình và Cơ Nguyên Phát lại.

Đoạn Tô Bằng Hải bước đến bên Vương Hàn Tương nói lớn:

- Vương phân cuộc chủ! Hãy ngừng tay!

Vương Hàn Tương tuy đánh không lại Quân Vũ, song uất hận đầy lòng. Trước khi nhảy ra ngoài theo ý Tô Bằng Hải, ông ta còn vung quạt xếp điểm một đòn ác liệt vào vai Quân Vũ để mong rửa cái nhục bị thương ban nãy.

Mã Quân Vũ nhìn Tô Bằng Hải, óc chàng bỗng nổi lên hình bóng Tô Phi Phụng. Chẳng lẽ chàng lại ngang nhiên so tay với thân phụ của nàng.

Tô Bằng Hải cất tiếng cười ha hả nói:

- Võ công của thiếu hiệp quả cao cường. Lão phu xin tiếp thử vài chiêu.

Quân Vũ đứng do dự một lúc rồi cất giọng ngập ngừng:

- Tiểu bối đâu có đủ tài nhận lãnh lời khen quá đáng đấy. Vì tôn trọng người là chủ nhân của một bang nên tiểu bối xin nhường cho Bang Chủ đánh trước ba chiêu để thủ lễ.

Mã Quân Vũ vì rối trí nên nói ra mấy câu đó một cách thành tâm.

Tuy nhiên Tô Bằng Hải lại lầm tưởng chàng có ý làm nhục, nên lạnh lùng cười một tràng dài, nói:

- Thằng bé phách lối kia! Người có thể tự tin đủ sức đỡ nổi ba chiêu của lão không?

Mã Quân Vũ e ngại, đứng trở mắt nhìn Tô Bằng Hải không đáp.

Tô Bằng Hải cười hì hì nói:

- Thôi được! Người cứ đỡ thử một chiêu của ta xem sao?

Nói vừa dứt lời, thân hình Tô Bằng Hải bỗng nhiên lui lại, tay mặt lão tung lên, Long Đầu Trượng đánh ra một chiêu Phục Địa Uy Lon” quét đến hạ bàn của Quân Vũ.

Mã Quân Vũ vẫn đứng yên một chỗ, chàng chỉ hít vào một hơi chân khí, thì thân mình chàng đã bay bổng lên không trung.

Tay mặt chàng vung mạnh lên, làn kiếm quang loé ra theo thế Mãn Thiên Phân Hoa trùn xuống đầu của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải lập tức lật tay, thân cây Long Đầu Trượng lại, rồi ngả ngửa mình ra, biến theo chiêu Quang Tinh Thất Tẩu đánh vào những chấm bông do mũi kiếm của Quân Vũ điểm xuống.

Trường kiếm và Long Đầu Trượng bủa vào nhau, luồng hào quang loang loáng trông rất đẹp mắt.

Mã Quân Vũ áp dụng Phân Quang Kiếm Pháp, hợp với thân pháp Ngũ Hành Mê Tung, cho nên lối đánh của chàng lợi hại không thể tả. Thỉnh thoảng chàng điểm một vài chiêu thuật trong Quy Nguyên Mật Tập, xem rất kỳ ảo.

Công lực của Tô Bằng Hải rất thâm hậu. Cây Long Đầu Trượng của lão phát ra tiếng gió ào ào, luôn luôn biến ảo, làm cho Quân Vũ không dám để cho trường kiếm của chàng chạm vào Long Đầu Trượng. Vì vậy chàng để mất nhiều cơ hội giành ưu thế.

Chàng từ từ lui về thế thủ, không dám lấn lướt như lúc ban đầu.

Tô Bằng Hải cố gấp rút thủ thắng nên vận hết nội lực ép tới như vũ bão.

Nhiều lần Quân Vũ tỏ ra bị hại, nhưng cứ mỗi lần như thế, chàng lại tung ra một chiêu thế vô cùng kỳ diệu, khiến cho Tô Bằng Hải phải trở về thế thủ.

Trong chốc lát, đôi bên đã đánh nhau quá ba mươi chiêu, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tô Bằng Hải thấy Mã Quân Vũ càng đánh thì thế kiếm chàng càng trở nên vững chắc, lòng ông ta vừa giận vừa phục.

Ông ta định tập trung nội lực để dùng sức thâm hậu khắc phục chàng, thì bỗng nhiên Quân Vũ hét lên một tiếng, kiếm pháp thay đổi.

Mũi kiếm của chàng không như trước kia nữa, mà biến ảo vô cùng kì diệu, làm cho đối phương không biết đâu mà đỡ.

Thì ra, sau mấy mươi chiêu giao đấu, Quân Vũ đã lần lần nhớ lại kiếm pháp mà Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đã truyền thụ cho chàng. Môn kiếm này chiêu thế không những biến ảo khó lường mà còn có một sức lẹ như điện chớp.

Quân Vũ nhờ đó lần lần lấy lại thế chủ động, chiêu nào chiêu ấy đều áp đảo Tô Bằng Hải đến nỗi lúng túng gần trở tay không kịp. Tô Bằng Hải luôn luôn dùng Long Đầu Trượng che chở các đại huyệt mới tránh nổi mũi kiếm của Quân Vũ.

Chỉ chốc lát thắng bại đã đoán được trên chiến trường.

Những người trong cửu đại môn phái thấy Mã Quân Vũ sau khi chiến thắng ba vị phân cuộc chủ lại còn đủ sức giao đấu với Tô Bằng Hải, một lão già đã lừng danh đệ nhất giang hồ, trả cái nhục mà cửu đại môn phái vừa bị thua, nên ai nấy đều khâm phục, và có cảm tình với Mã Quân Vũ.

Họ tập trung tất cả tinh thần vào trận đấu, coi Quân Vũ chẳng khác vị cứu tinh của họ.

Riêng các cao thủ trong Thiên Long Bang, lúc đầu họ thấy Tô Bằng Hải thắng thế, họ tỏ ra mừng rỡ, đưa mắt nhìn nhau. Nhưng sau đó họ đã thấy Quân Vũ mỗi lúc một xuất sắc, còn Tô Bằng Hải càng đánh càng lúng túng. Họ vội nhao nhao đứng lên, mặt mày hậm hực, như có ý chờ đợi nếu vị Bang Chủ của họ bị bại thì họ sẽ áp vào xé xác Quân Vũ ra trăm mảnh vậy.

Siêu Trần và Siêu Huệ thấy tình thế như vậy bỗng nhiên rút kiếm đứng lên.

Thì ra hai người này thấy kiếm pháp của Quân Vũ mỗi lúc một sắc bén, có thể đánh bại được Tô Bằng Hải, nên sợ một khi Tô Bằng Hải bị bại, tất nhiên bọn họ hạ Thiên Long Bang không để cho chàng yên thân.

Do đó vì có cảm tình với Quân Vũ hơn, họ đứng lên chuẩn bị đề phòng cuộc hỗn loạn.

Có điều lạ là trước đây Quân Vũ đã đả thương hai môn hạ của phái Nga Mi. Thế mà lúc này Siêu Trần, Siêu Huệ, hai vị trưởng lão của phái Nga Mi lại quên hẳn hận thù đó, mà trở lại ái mộ Quân Vũ.

Phải chăng vì tài năng siêu việt của Quân Vũ đã lôi kéo tình cảm của mọi người?

Các cao thủ trong cửu đại môn phái cũng cùng một ý nghĩ như Siêu Trần và Siêu Huệ, nên khi hai người này rút kiếm đứng dậy, thì các cao thủ của cửu đại môn phái cũng đứng dậy một lượt. Họ bao quanh chẳng khác một bức tường và ai nấy đều có ý sẵn sàng chuẩn bị.

Thiên Hồng Đại Sư thấy người trong cửu đại môn phái đồng tâm nhất ý. Ông ta biết rằng nếu cản trở hành động của họ, chẳng những không có kết quả gì mà còn gây thêm phần uất... Vì vậy, ông ta từ từ bước xuống, đi vào trước trận để ngừa sự phiến loạn.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng Tô Bằng Hải hét lên.

Tiếng hét chói lọi, rền cả một góc trời.

Sau tiếng hét đó, Tô Bằng Hải vung cây Long Đầu Trượng lên đánh ra một chiêu Huyền Sứ Thạch Sa ép thế kiếm của Quân Vũ. Rồi dùng một ngón tay đâm ra.

Chỉ lực như một luồng khói trắng bắn thẳng vào người Quân Vũ.

Đó là môn Cán Nguyên Chỉ, một môn võ công đặc dị mà trong đời Tô Bằng Hải dùng để gây uy danh cho mình.

Môn võ công này Tô Bằng Hải ít khi dùng đến. Mà một khi đã dùng, thì chưa có một người nào có thể tránh khỏi dưới luồng chỉ lực ấy.

Mọi người đều hét lên:

- Cán Nguyên Chỉ.

Tức thì thân mình Mã Quân Vũ bay bổng lên không trung, lộn ngược mấy vòng rồi rơi xuống đất một tiếng kêu nặng nề.

Lý Thanh Loan ré lên một tiếng thất thanh chạy đến chỗ Quân Vũ.

Người trong cửu đại môn phái như quan tâm đến sinh mạng của Quân Vũ, nên ai nấy chen nhau chạy ồa đến.

Thiên Hồng Đại Sư cũng chấp tay trước ngực, cất giọng trầm trầm nói:

- Cán Nguyên Chỉ của Tô Bang Chủ ghê gớm thật.

Tiếng nói ông chưa dứt thì đằng sau bỗng có tiếng quần hùng reo vang lên, làm cho ông giật mình quay lại.

--- oOo ---